

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

22. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

2. ČERVNA 2024

Z obsahu:

O závisti a marnivosti

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 28. února 2024,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Svatý Marcelin Josef Champagnat

Libor Rösner
- strana 4 -

Herold Ježíšova Srdce

S. Marie Pascalová
- strana 6 -

Láska a důvěra

- dvě křídla duše
Z poselství Božského
Srdce Ježíšova
sestry Consolatě Betrone
- strana 7 -

Historie úcty k Neposkvrněnému Srdci

Panny Marie
- strana 8 -

Kněz při slavení mše svaté

Kardinál Joachim Meisner
- strana 9 -

Neposkvrněné Srdce

Panny Marie
- strana 12 -

Heřman Josef (34)

Wilhelm Hünermann
- strana 13 -

Pompeo Girolamo Batoni (1708-1787): Nejsvětější Srdce Ježíšovo

O závisti a marnivosti

Katecheze papeže Františka při generální audienci
28. února 2024, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Dnes prozkoumáme dvě velké neřesti, které najdeme v seznamech, jež nám zanechala duchovní tradice: závist a marnivost.

Začneme závistí. Čteme-li Písmo svaté (srov. Gn 4), jeví se nám jako jedna z nejstarších neřestí: Kainova nenávist k Ábelovi propuká, když si uvědomí, že oběti jeho

bratra jsou Bohu milé. Kain byl nejstarším synem Adama a Evy, vzal si nejvyšší podíl z otcova dědictví; přesto stačí, aby se Ábelovi, jeho mladšímu bratrovi, podařilo něco malého, a Kain se rozzlobí. Tvář závistivého člověka je vždy smutná: jeho pohled je sklopený, zdá se, že neustále zkoumá zem, ale ve skutečnosti nic nevidí, protože jeho mysl je zahale-

na myšlenkami plnými špatnosti. Závist, není-li zvládnuta, vede k nenávisti k druhému. Ábel bude zabit rukou Kaina, který nedokázal snést bratrovo štěstí.

Závist je zlo, které bylo zkoumáno nejen v křesťanských kruzích: přitahovalo pozornost filosofů a učenců všech kultur. Jejím základem je vztah nenávisti a lásky: člověk chce druhému ublížit, ale ve skrytu si přeje být jako on. Druhý člověk je epifanií toho, čím bychom chtěli být a čím ve skutečnosti nejsme. Jeho štěstí nám připadá jako nespravedlnost: myslíme si, že bychom si jeho úspěchy nebo jeho štěstí zasloužili mnohem víc my!

Pokračování na str. 11

Dvě Srdce – Nejsvětější Ježíšovo a Neposkvrněné Panny Marie. Spojení těchto dvou Srdcí a jejich duchovní působení v životě člověka je jedním z mnoha tajemství katolické víry, které lze lidským rozumem jen stěží pochopit. K tomu, abychom hlouběji pronikli do podstaty a krásy tohoto posvátného spojení, je potřeba otevřít vlastní srdce, neboť kde rozum nestačí, tam je potřeba zapojit cit a vášně – čili v tomto případě lásku a horlivost pro Boha. Jak úzce jsou Nejsvětější Srdce Ježíšovo a Neposkvrněné Srdce Panny Marie spojena, svědčí i fakt, že si je katolická církev připomíná ve dvou dnech po sobě jdoucích: v pátek Ježíšovo (letos 7. června) a v sobotu Mariino (letos 8. června).

K pochopení nám mohou pomoci rovněž texty následujících stran, v nichž lze najít dostatek látky k rozjímání o tajemném spojení oněch dvou Srdcí. Dvě výpovědi jsou pak natolik krásné a vyjadřující do značné míry podstatu milujících, obětujících se a pro hříchy člověka trpících Srdcí Ježíše a Panny Marie, že bychom je neměli nepřehlédnout.

První jsou slova samotného Spasitele, který svaté Gertrudě z Helfty (str. 6–7) jednoho dne daroval své Srdce: „Jako je služebník stále připraven vyplnit vůli svého pána, tak je ti mé Srdce k dispozici, aby v každé chvíli obracelo tvé nedbalosti k dobrému.“ Ježíšovo Srdce natolik miluje člověka, že se mu dává k dispozici do služby, aby – kdykoliv to bude

Editorial

potřeba – zachránilo a napravilo to, co člověk ve své slabosti a hříšnosti pokazil. Nutno však zdůraznit ono „k dispozici“. To v sobě nese předpoklad, že nezbytným činitelem Ježíšem avizovaného obrácení je aktivní souhlas, touha, či dokonce žádost člověka o milosrdenství a pomoc, které Ježíšovo Srdce nabízí. Ježíšova přítomnost je v lidském životě stálá, avšak Boží Prozřetelnost si žádá, aby člověk spolupracoval s milostí milujícího Pána. Jakkoliv to nepochybně víme, využijme příležitosti velkého svátku Ježíšova Nejsvětějšího Srdce k obnově své odevzdanosti do rukou Spasitelových, který netouží po ničem jiném, než abychom došli věčného štěstí a radosti v království jeho nebeského Otce.

Svatý Marcelin Josef Champagnat (str. 4–5) pro změnu hovoří o Panně Marii: „Bez Marie nejsme ničím. S Marií můžeme úplně všechno. Ona je stále se svým Synem, buď ho drží v náručí, nebo ho nosí pod srdcem.“ To tedy znamená, že rovněž Mariino Srdce miluje lidi podobně jako Srdce jejího Syna. Proto také ten, kdo miluje jednoho – Božího Syna, či Matku Boží –, ten miluje i druhého. A to také proto, že láska jejich Srdcí a touha po spáse lidských duší nejsou v rozporu, ale vzájemně spolupracují ve prospěch člověka. Potvrzují to i Ježíšova slova svaté Brigitě: „Srdce

mé Matky je jako mé Srdce; mohu říci, že moje Matka a já jsme jedním Srdcem pracovali na spáse lidského rodu.“

Tato citace je převzata z článku o historii úcty k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie (str. 8–11), kde najdeme také návod k pochopení celého tajemství spojení Ježíšova a Mariina Srdce: „Oba, Matka i Syn, přinesli Bohu stejnou oběť, ona krví svého Srdce a on krví svého Těla.“ Tak v tajemném probodění Mariina Srdce u paty kříže vidí Arnaldo di Bonavala základ jejího spoluvykupitelského působení. A my v tom můžeme vidět i podnět k úctě dvou Srdcí, která lidi tolik milují a pro ně pláčou, když se svými hříchy odvracejí od nebeského Otce a směřují svůj život k záhubě.

Prosme Ducha Svatého, aby nás nenechal upadnout do područí hříchu tak dalece, že bychom se dostali do stavu, kdy naše políbení Ježíšovy tváře nebude z lásky k němu, ale jeho zrazením – jako tomu bylo u Jidáše a jak o tom meditoval kardinál Joachim Meisner v souvislosti s kněžskou službou (str. 9). I když je naším lidským údělem (po dědičném hříchu) častokrát v životě chybovat, vždy záleží na tom, co pak uděláme: buď litujeme a vyjádříme zřetelně svoji lásku k Pánu, anebo vše vzdáme a skončíme jako Jidáš, který si vzal život. Měli bychom stále mít na paměti, že jsou dvě Srdce, která jsou nám neustále k dispozici, aby nás uvedla zpět na cestu k Pánu...

Daniel Dehner

Poček si na Ježíšovu družinu u cesty na pokraji obilního lánu. Prohlédni si dobře přicházející zástup. Všimni si, že Ježíše doprovázejí nejen jeho přátelé, ale i ti, kteří se neteší z jeho příchodu. Brzy poznáš, co je sem přivedlo.

Ježíšovi učedníci jsou unaveni a hladoví. V jeho společnosti nemyslí na své pohodlí. Řídí se jeho doporučením a *nevzali si na cestu mošnu*⁽¹⁾. Posilní se jen tak za pochodu: zralé obilí jim nabízí možnost skrovného posilnění. Trocha zrn vydrolených z klasů, to je celý jejich oběd. Kdo by jim mohl závidět to hladové sousto?

A přece je tu někdo, komu se to nelíbí. Farizeové se nad tímto obědem chudých pohoršují. Místo aby hladovým nabídli něco ze svých bohatých zásob, odsuzují je a chtějí učinit Ježíše odpovědným za porušování Mojžišova předpisu. *Jak to...?* Ptají se s netajenou povýšeností. Není to však otázka, která by měla být položena spíše jim? *Jak to*, že nevidíte, že tu jde o základní lidskou potřebu, *jak to*, že jste nejen tak nevěšmaví, ale dokonce bezcitní?

Jejich jednostranný pohled pramení ze zatvrzelosti jejich srdce. Je důsledkem úmyslu, který je přivedl do Ježíšovy blízkosti. Je to řeč pýchy, která nesleduje ani spravedlnost, ani nápravu, ale vlastní nadřazenost. Oni nechtějí poznat Ježíše, nechtějí slyšet jeho pravdu. Nepřicházejí kvůli tomu dobrému a krásnému, co vychází z jeho úst i z jeho skutků. K tomu všemu jsou hluchí a slepí. Oni jen ostražitě čekají, kdy uvidí nebo uslyší něco, co se jim bude hodit do předem připraveného klišé. Oni ani nechtějí, aby byl Ježíš dobrý. Hodí se jim, jestliže nedbá Zákona, a byli by nejraději, kdyby se rouhal Bohu. Není to žalostné, když se někdo přibližuje k Ježíši jen proto, aby se utvrdil ve svém odmítavém postoji?

Kdykoliv se chystáš vyslovit slova kritiky, která tě pálí na jazyku, zkoumej pečlivě svůj postoj ke svým bližním. Nezveličuješ si jejich pochybení, aby vynikla tvoje domnělá spravedlnost? Raději neotevírej svá ústa, dokud si nejsi jist, že tě vede jen jedno jediné: dobrotivá láska chápajícího srdce.

Právě dobrota je to, čeho se Ježíšovým odpůrcům nedostává. Všimni si dobře, že bez dobrotivého a upřímného srdce nemožou ani správně chápat to, co dobře zna-

Jak to?

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Rozhlédl se po nich, zarmoucen tvrdostí jejich srdce.

ji. *Nikdy jste nečetli...?* Četli, ale neporozuměli. Ačkoliv znají Písmo lépe než jiní lidé, nejsou schopni vnímat jeho skutečný smysl, který Bůh zjevil lidem. Samo vědění bez srdce, které není schopno spolupráce, protože *odumřelo* pýchou, je bez užítka, ne-li na škodu.

Vstup do synagogy, kde se lid sešel, aby slyšel Boží slovo, protože je právě sobota. Smí v den, který je jemu zasvěcen, Bůh jenom promlouvat, nebo smí také prokázat dobro? Mezi všemi, kteří se tu shromáždili, nachází Ježíšova pozornost právě toho, který jej dnes nejvíce potřebuje. Ten nešťastník už léta strádá, protože mu *odumřela ruka*. Nic tak Ježíše nepřitahuje jako lidská bída. Nepokoušej se ji tedy zakrývat a zapírat sám sobě. Přiznáš si, co vše ti *odumřelo*? Jinak se těžko dočkáš pozvání: *Vstaň a pojď doprostřed!*

Vnimej napětí, které tu zavládlo. Pokloň se Ježíši, který je nejen Pánem soboty, ale i situace: *Je dovoleno v sobotu činit dobře, či zle?* Všimni si hlubokého ironického podtextu: **Dovolíte mi udělat to, co Bůh ukládá jako povinnost?** Divíš se, že neodpovídají? Tváří v tvář pravdě pyšný člověk oněmí. On totiž nestaví na pravdě, ale na smyšlence, která se mu před očima tak rozbujela, že již nic jiného vidět ani nemůže. To mu znemožňuje nejen správné poznání, ale především lásku.

Právě tato *tvrdost srdce zarmoutila Ježíše* nejvíce. Ona totiž způsobí, že fakty usvědčená a zaskočená pýcha sáhne po svém jediném argumentu, a tím je argument síly. K uhájení svého postavení je schopna jakéhokoliv bezpráví. Nediv se proto, že pýcha se tak pachtí po moci. Máš-li co do činění s následovníky farizeů, neslibuj si mnoho od dialogu a přesvědčivých důkazů. V rozhovoru s nimi neuspěl ani sám Ježíš. Spíše pros o záračné uzdravení.

Zjistíš-li však sebemenší náznaky, že i tobě *odumírá* srdce, pospěš za Ježíšem, dokud je čas. On ví, že *máš svůj poklad v nádobě hliněné*. Představíš-li mu svou

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 5,12-15

Toto praví Hospodin: „Zachovávej den sobotní a svěť ho tak, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočínutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty, ani tvůj syn a tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvůj býk a tvůj osel, žádný tvůj dobytek, ani přistěhovalec, kterého jsi přijal k sobě – aby si mohl odpočinout tvůj otrok a tvá otrokyně jako ty. Pamatuji, žes byl otrokem v egyptské zemi, že Hospodin, tvůj Bůh tě vyvedl odtamtud mocnou rukou a napřaženým ramenem. Proto ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, abys zachovával den sobotní.“

2. čtení – 2 Kor 4,6-11

(Bratři!) Bůh, který řekl: „Ať ze tmy zazáří světlo!“, zazářil i v našem srdci, aby osvitil (lidi) poznáním Boží velebnosti, která je na Kristově tváři. Poklad (víry) máme v nádobě hliněné. To proto, aby se ta nesmírná moc připisovala Bohu, a ne nám. Ze všech stran se na nás valí trápení, ale nesoužíme se. Býváme bezradní, ale ne zoufalí. Býváme pronásledováni, ale ne opuštěni. Býváme sráženi k zemi, ale ne zničeni. Stále prožíváme na svém těle Ježíšovo umírání, aby i Ježíšův život byl patrný na našem těle. Tak jsme my zažíva stále vydáváni na smrt pro Ježíše, aby i Ježíšův život byl patrný na našem smrtelném těle.

Evangelium – Mk 2,23-3,6

Jednou v sobotu procházel (Ježíš) obilím. Jeho učedníci začali cestou trhat klasy. Farizeové mu řekli: „Hle, proč dělají, co se v sobotu nesmí?“ Odpověděl jim: „Nikdy jste nečetli, co udělal David,

Dokončení na str. 12

bídu v upřímnosti, Bůh, který řekl: „Ať ze tmy zazáří světlo!“ zazářil i ve tvém srdci, aby tě osvitil poznáním Boží velebnosti, jak se zračí na Kristově tváři⁽²⁾.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Mt 10,10; ⁽²⁾ srov. 2 Kor 4,6.

Svatý Marcelin Josef Champagnat

*Velký vychovatel dětí, který musel čelit mnoha protivěm.
Přestál je odevzdaný do vůle Boží a ochrany Panny Marie.*

Byl devátým z deseti dětí kupce Jeana-Baptisty Champagnata, jenž krom práce na rodinných polnostech vedl kupecký krám. Marcelin se narodil 20. května 1789, tedy krátce před výbuchem Francouzské revoluce. Ta zařala své spáry i do Marcelinovy rodné osady Rosey, ležící v regionu Loire. Farní kostel v Marlhesse byl přeměněn na chrám bohyně Rozumu a Marcelinův otec byl jmenován plukovníkem Národní gardy, což s sebou neslo i povinnost vést obřady k poctě této modly.

Zřejmě ale nebyl žádný revoluční fanatik, přijal do rodinného kruhu svou sestru Luisu, kterou revoluční lůza vyhnala z kláštera a která pak měla velký vliv na Marcelinovu výchovu. Jean-Baptista dokonce umožňoval manželce s dětmi účastnit se v dobách pronásledování tajných bohoslužeb, sloužených ukrývanými kněžími na útěku.

V roce 1803 přivítal pod svou střechou dva kněze, kteří z pověření lyonského arcibiskupa Fesche procházeli arcidiecézí a sondovali mezi chlapci, zda by některý z nich nechtěl vstoupit do kněžského semináře. K Champagnatovým přišli na radu místního faráře, a snad i proto jim Jean-Baptista nebránil, aby zkusili své štěstí u jeho tří synů. Zatímco u dvou starších nepochodili, Marcelin k překvapení všech vyznal svou touhu po kněžství.

Rodiče ho tedy poslali na studia, která ovšem zvládal jen s velkými obtížemi, hlavně proto, že předtím do školy nechodil. Byl totiž hned na počátku školní docházky natolik otráven tím, že učitel žáky bil, že ze strachu nechtěl do školy chodit. Otec souhlasil a výuku převzala teta Luisa. Většina příbuzných dokonce považovala za jisté, že Marcelin se na studia nehodí a že by s nimi měl skončit. Podpořila ho ale matka, která s ním vykonala pouť ke sv. Janu Františku Régisovi do La Louvescu, kde byl tento velký misionář, působící v tomto regionu v 16. století, pohřben. Při návratu Marcelin prohlásil, že chce být knězem a jít za Božím voláním.

V roce 1805, po otcově smrti, vstoupil do nižšího semináře ve Verrières, kde se opakovalo totéž co předtím – navzdory horečnému úsilí látku vůbec nezvládal, čelil kvůli tomu posměchu mladších a nadanějších spolužáků, nicméně s vírou v Boží vedení vykonal další pouť ke sv. Janu Františkovi Régisovi, načež požádal rektora semináře o shovívavost v podobě možnosti ještě jednoho roku studií. Rektor mu vyšel vstříc a dobře udělal – Marcelin překonal počáteční nezdary a úspěšně dostudoval. Vědomí, že ho Bůh povolal, se kterým odcházel od světcova hrobu, bylo natolik silné, že mu dodávalo odvahu a výdrž. V roce 1810 se ale musel smířit se smrtí matky, která ho až dosud povzbuzovala.

O tři roky později vstoupil do lyonského vyššího semináře, kde většinu času věnoval modlitbám, rozjímání a studiu, tak trochu stranou ostatních spolužáků; jeden z těch starších se jmenoval Jan Maria Vianney. Spolu s nimi pak v roce 1816 přijal

Svatý Marcelin Josef Champagnat s dětmi (Limache, Chile)

kněžské svěcení. Byl jedním ze dvanácti novokněží, kteří se hned nazítří po svěcení vydali do mariánského kostela ve Fourvière, aby se tam zasvětili Panně Marii a přednesli slib založit Kongregaci Mariiných kněží (maristů), jak o tom během bohosloveckých studií hojně debatovali. Chtěli skrze toto uskupení oživit ve Francii víru, která vinou revoluce skomírala na úbytě.

Prvním kaplanským místem P. Marcelina Josefa Champagnata se stala víska La Valla-en-Gier. Tamní farnost nebyla v nejlepším stavu, na mladého kaplana tedy čekalo hodně práce – i za starého faráře. Věděl, že nejlepší je podchytit děti: jednak proto, že se skrze ně dostane snáze k jejich rodičům, jednak proto, že je chtěl tvarovat hned od začátku. Měl na tom i osobní zájem – krom toho, že je měl velmi rád, dobře si pamatoval, jak sám tápal během studií, chtěl proto předejít podobnému tápání u těchto dětí. Neděli co neděli je kolem sebe seskupoval, vyučoval je, vyprávěl jim příběhy z Bible a o svatých, v zimním období pak dokonce každé ráno. Vynikal laskavostí – zážitek z dětství, kvůli němuž měl strach chodit do školy, měl neustále na paměti. Vychoval takto nepočítaně dobrých křesťanů, jeden chlapec z jeho lůhne – Jean-Baptista Epalle se později stal biskupem a misionářem v Oceánii, kde zemřel pro víru.

Petr Marcelin měl ale plno práce i s dospělými, brojil zejména proti nadměrnému pití a podobně jako sv. Jan Maria Vianney i proti nevázanému tanci. Pronášel k nim krátké a jasné promluvy během nedělních nešpor ve farním kostele. Za všechny se pak dlouho do noci modlil.

Ale zpět k dětem. V říjnu roku 1816 zavolal P. Marcelina ke smrtelně nemocnému mladíkovi Jeanu-Baptistovi Montagnovi. Na místě zjistil, že hoch nemá o víře ani tušení. Jal se mu proto vyprávět o Bohu. To trvalo celé dvě hodiny, po jejichž uplynutí ho vyzpovídal a odešel k jinému nemocnému. Pak se k chlapci vrátil, našel ho však již mrtvého. „*Kolik takových dětí denně umírá v nebezpečí věčného zatrazení jen proto, že není nikoho, kdo by jim ukázal světlo víry?*“ říkal si. Tento zážitek ho utvrdil v tom, že dětem je třeba věnovat obzvláštní péči. Vnímá ho jako Boží hlas pro sebe, jako znamení z nebes, jehož prostřednictvím je povolán k tomu, aby děti vzdělával ve víře a vychovával je.

Ještě při návratu na faru potkal dva mladé muže, jimž se s tímto zážitkem i předsevzetím věnovat se dětem svěřil – byli to 23letý Jan Maria Grandjean a 15letý Jan-Baptista Audras. Oba tato myšlenka oslovila. Společně pak začali v tomto směru podnikat první kroky: dne 2. ledna 1817 přijal P. Marcelin do malého domku u fary dva novice pro vzniklou komunitu malých bratří Panny Marie. Žili pak ve velké chudobě podle pravidel, která si sami sepsali. Nedlouho nato přibyli další čtyři.

Časem se P. Champagnat s farářovým svolením přestěhoval do domku také, nicméně trápil se tím, že „přisun“ dalších adeptů společného života ustal. Odevzdal vše Panně Marii: „*Je to tvoje dílo, ne moje, pošli mi, prosím, další povolání,*“ modlil se. A byl vyslyšen. Brzy už domek kapacitně nepostačoval, proto si vystavěli prostornější. Co se týká peněz, nemohl si Marcelin stěžovat: „*Má peněženka je bezedná, Pán mi ji stále naplňuje,*“ říkával a nazýval dům *Poustevnou Panny Marie*.

Jeho důvěra v Mariinu přímluvu byla přímo příkladná. Snažil se ji vštěpovat všem svým spolubratrům a doslova říkal, že by si přál, aby je „*nikdo nepředčítal v lásce a úctě k Panně Marii*“. Chápal ji nejen jako Matku, ale i jako první představenou jejich řeholní rodiny. „*Kolik síly se skví ve jménu Maria! Jak jsme šťastní, že nás chrání! Bez tohoto svatého a podivuhodného jména by naše občanství dávno upadlo v zapomnění. Maria představuje zdroj veškerých našich možností.*“ – „*Bez Marie nejsme ničím. S Marií můžeme úplně všechno. Ona je stále se svým Synem, buď ho drží v náručí, nebo ho nosí pod srdcem.*“

Nadšený kaplan začal také zakládat školy. Zde narazil na nepochopení většiny ostatních kněží, kteří to viděli jako velký nerozum, dokonce vymlouvali mladým mužům ochotným vstoupit do komunity, aby tak nečinili. Až v roce 1823 si mohli P. Champagnat i celá komunita vydechnout – na post apoštolského administrátora lyonské arcidiecéze byl jmenován příznivec jejich díla, Mons. de Pins.

Někdy v té době se P. Marcelin obrátil s prosbou o pomoc na svého spolužáka ze semináře, P. Courveilla, jenž stál v čele Společnosti Mariiných kněží. To už byl zproštěn svých kaplanských povinností v La Valle a mohl se věnovat pouze

svému poslání. Vyhráno však rozhodně neměli, jakkoli dílo zdárně pokračovalo a šířilo se. Stále bylo nejen mezi kněžími plno škarohlídů, kteří se vůči jejich dílu stavěli přinejmenším pochybovačně. Někteří však obrátili, jako třeba jeho farář, který se v jednom dopise přiznává, že mu sice zprvu nevěřil, ale že za celou dobu, co ho zná, na něm nenašel jediné vadky, snad jen přepjatou horlivost, protože „*kdybych nezakročil, studoval by a modlil by se celé noci*“.

Komunita ovšem dostala i zásahy zevnitř a jejich původcem byl P. Courveille, jemuž P. Marcelin svěřil vedení noviciátu. Dával najevo, že by tuze rád stál i v čele této kongregace, avšak bratři byli proti a chtěli za svého představeného P. Champagnata. Ten se tomu ovšem vzpíral, až nakonec rozhodla volba – z ní vzešel vítězně právě P. Champagnat.

Jeho protikandidát prohru nesl dost těžce, a když se P. Marcelin vydal na okružní inspekční cestu po školách vedených bratry, využil příležitosti a začal proti němu bratry popuzovat. P. Marcelin se z cesty vrátil po delším čase vyčerpáný a nemocný a ještě před ulehnutím byl nucen čelit výčitkám ambiciózního zhrzeného spolubratra, mj. i kvůli dluhům. Některé splatil farář ze Saint-Chamond, přesto se však mladá kongregace ocitla v povážlivé vnitřní krizi. P. Champagnat se naštěstí z nemoci vykřesal, a jakkoli notně zeslábl, ujal se opět vedení kongregace. Jednu dobu mu ovšem hrozilo i vyloučení z komunity, to když biskupský vikář vizitující Poustevnu Panny Marie na Courveilleho popud o tomto kroku uvažoval. P. Champagnat věc svěřil do Mariiných rukou, vše se vyjasnilo a navíc začali přibývat další novicové.

„*Každé dítě je dítětem Božím, chrámem Ducha Svatého a je údem mystického těla Ježíše Krista,*“ říkával a nabádal spolubratry k výchově plné lásky, oproštěné od tělesných trestů. Dodával ovšem, že disciplína je nezbytná, má však „*překypovat otcovskou láskou*“. Podle něj je třeba za děti se modlit, obzvláště za ty problémové, to je „*nejlepší způsob, jak je změnit a přivést na cestu ctností*“.

Avšak protivenství přicházela pořád, jednou to byla policejní prohlídka na falešné udání, že se v řeholním domě maristů ukrývají zločinci, jindy rozhodnutí

prefekta o uzavření domu. P. Marcelin tehdy přidal k ranním pobožnostem modlitbu *Salve Regina*, načež prefekt nečekaně změnil své původní rozhodnutí... Do toho zvažme dobu, kdy společnost byla vůči kněžím nastavena nepřátelsky – i tehdy P. Marcelin chodil zásadně v sutaně a vystavoval se tak zlostným reakcím.

P. Champagnat se pokusil u státních orgánů pro bratry vyjednat zproštění sedmileté vojenské služby. Neuspěl, nicméně s důvěrou tehdy napsal: „*Dříve či později dosáhneme svého cíle. Nejdůležitější je dělat vše, co je v našich silách, zbytek je v rukou Boží Prozřetelnosti. Bůh nejlépe ví, co je pro nás nejlepší. Jsem si jist, že menší zdržení nebude na škodu.*“ Jeho předpověď se splnila, ač se zproštění vojenské služby pro své spolubratry nedožil.

Úspěšnější byl v roce 1836 při audienci u papeže Řehoře XVI., u nějž vyjednal svolení pro skládání slibů. Dokonce odjíždí s papežovou prosbou o chopení se misijní činnosti v Oceánii. Generálním představeným je zvolen P. Colin, P. Marcelin dostává na starost formaci bratří. V té době jich bylo 82, dále měli maristé 22 postulátů – a ti všichni se starali o 2 000 chlapců v 19 školách.

Když se chýlil ke konci rok 1839, začal P. Marcelin povážlivě chřadnout. Neušlo to P. Colinovi, jenž mu otevřeně řekl, že je na čase, aby vybral svého nástupce. P. Marcelin mu dal za pravdu a zvolil jednoho ze svých prvních následovníků, Františka Rivata. Sám ztrácel síly stále více, a když se na začátku května roku 1840 účastnil exercicií, byly to jeho poslední. „*Cítím, že už musím jít,*“ prohlásil po návratu do své cely. Dne 11. května přijal svatě svátosti a ze svého smrtelného lože okolo stojícím bratrům dával poslední ponaučení: „*Přátelé, ze všeho nejdůležitější je, abychom se navzájem milovali. Mějte na paměti, že jste bratři. Maria je vaší Matkou a vy všichni jste povoláni k dosažení stejného cíle, kterým je nebe.*“

Dne 6. června o půl třetí ráno probudil bratra, který trávil noc u jeho lože, že zhasla lampa. Ten mu opáčil, že se plete, protože lampa hoří. „*Chápu. Ale má hodina přišla. Bůh buď veleben! Jak jsem šťastný, že můžu umřít jako marista!*“ Vzápětí upadl do agonie a zemřel. Blahořečen byl 29. května 1955 a kanonizován 18. dubna 1999.

Herold Ježíšova Srdce

Svatá Gertruda (1256–1302)

Svatá Gertruda patří k největším německým mystičkám. Přišla do kláštera v Helftě v Sasku jako pětiletá a ve svých 25 letech měla první vidění Ježíše Krista. Od té doby žila až do své smrti v nejtěsnějším společenství se „svým“ Pánem. Je velkým poslem Ježíšova Srdce. Z její bytosti vyzařuje ryzí a radostné dětství a duchovní svoboda, která vždy dávala přednost službě bliženské lásky před stykem, který měla s Kristem jako jeho snoubenka.

V klášteře v Helftě byla její abatyší sv. Mechtilda, její vychovatelka. Inteligence a výmluvnost dítěte byly obdivuhodné: dychtivá po vědění, osvojila si Gertruda Písmo svaté, latinu, matematiku, hudbu a filozofii. Když se později v tomto klášteře stane benediktinkou, pracuje ve skriptoriu (pisárně) při opisování, překládání a ornamentální výzdobě knih, píše malá pojednání o Písmu svatém a meditace, které se dochovaly pod titulem „Duchovní cvičení“.

Ve věku 25 let ji přepadl neklid, který měl být počátkem jejího obrácení. Nestará se o filosofii více než o Boha? Dne 27. ledna 1281 se jí zjevuje Pán Ježíš. Fascinuje ji. Ale mezi NÍM a jí je vysoký ostnatý plot, který je odděluje. ON však ji pozvedá a přitiskne k sobě. Od té chvíle se od něho neodloučí. Činí rozhodnutí pro celý život. Celá její bytost se vášnivě vzpíná za jasm Bohočlověka. Její spiritualita je kristocentrická a zcela ponořená do plnosti Slova, které se stalo tělem. Vede ji k „zářící a zcela tiché Trojici“. Až do své smrti 17. listopadu 1302 žije světi ce ze vzpomínky na královskou tvář, která se přitiskla k jejímu obličejí. Z božských očí do ní pronikl oheň a naplnil celé její nitro. Bláznivá láska Boha, který se zamiloval do lidstva, ji přemohla.

Poznává samu sebe v Božím světle jako „zlé stvoření, nejnedůstojnější, nejnevědčejší a nejnedokonalejší, plné netrpělivosti a nedbalosti“. Svěřuje se Mechtildě, jež její otázky předkládá přímo Pánu: „Která vlastnost mladé řeholnice přitahuje takovou přemíru milosti? Proč se nedíváš na její chyby?“ Bůh dává Mechtildě osvětlení a učí nás tajemství: „To, co se na moji malé vyvolené

jeví jako chyby, jsou spíše velké pokroky její duše. Neboť lidská ubohost by vůbec nestála, aby zabezpečila působení mých milostí před víchrem ješitné chvály, kdyby nebyla skryta pod zdáním chyb.“ A jaká je to vlastnost, která jej přitahuje? „Nejvíce se mi na ní líbí svoboda srdce, protože nedovolí, aby její srdce přilnulo k něčemu, co by se se mnou přelo o první místo.“

Její vášně pro Syna člověka a pro duše ji učí, aby se cvičila ve „svobodě srdce“, v tom, co otcové nazývají stráží srdce, v tom, co otcové nazývají stráží srdce. Když přijme Kristovy rány, obrátí se k ní Ježíš těmito podivuhodnými slovy: „Zde proudí spolu přívál všech tvých pocitů. Všechny tvoje rozkoše, naděje, radost, bolest, strach a osobní pocity mají být upevněny v mé lásce.“

Nikdy nechtěla stát mezi Bohem a tolika lidmi, kteří k ní přicházeli, aby prosili o radu. Její mimořádný bystrozrak, její schopnost rozhodování a její zjevně nadpřirozená citlivost přitahovaly. Stačilo jedno slovo, a Bůh ji osvětlil okamžitým poznáním.

Tato svoboda srdce ji chránila přede všemi introverzemi. Ustavičně přijímala, aby mohla ustavičně rozdávat. „Nacházím takovou radost v této duši, že často, když mě jiní lidé urážejí, spočinu na ní v pokoji a sešlu na ni úzkost srdce nebo tělesnou obtíž, kterou přijímá ve spojení s mým utrpením tak vděčně, tak pokorně a tak trpěli-

Sv. Gertruda

vě, že ihned usmířen ušetřím mnohé.“ Když je roztržitá při modlitbě, pobouřena svými nedbalostmi se obrátí na svého Spasitele, který jí zjevuje, jak velice jej vnitřně zasahuje toto volání o pomoc: „Když je někdo postižen lidským pokušením a utíká se v pevné důvěře pod moji ochranu, pak patří k těm, o kterých mohu říct: Jedna je moje holubice, jako vyvolená z tisíců, která svým zrakem zraňuje mé Božské Srdce.“ Je to malá cesta důvěry: „Je to oko mé vyvolené, co zraňuje mé Srdce, je to naprostá důvěra. Musí věřit, že mám skutečně moc, moudrost a vůli stát jí po boku. Tato důvěra mě tak přemáhá, že se od ní nikdy nemohou odtrhnout.“ Gertruda namítá: „Ale tuto důvěru nemohou mít někteří již předem.“ Utěchylná odpověď: „Každý může svou malomyslnost do určité míry přemoci. A i když ne z celého srdce, může alespoň ústy říct, co říká Job: I kdybys mě usmrtil, budu přece v tebe doufat.“

Ale vlažnost a zvyk? Gertruda si stěžuje: „Kéž bych měla, Pane, takový žár, aby se moje duše ustavičně rozpalovala a tak roztažila, abych se do tebe mohla o to očistěnější přelít!“ Znovu odpověď: „Tvoje vůle je takový oheň.“ Tehdy pochopila, že pouhým hnutím vůle může dosáhnout skutečného vítězství, které mají za cíl Boha.

Když Gertruda těžce onemocněla, a to posedmé, řekl jí Pán: „Říkej mi, moje přítelkyně, že jsi nemocná z lásky ke mně.“ – „Můj milovaný“, odpověděla, „jak bych mohla já nehodná si dovolit něco takového říct!“ Pán: „Každý, kdo dobrovolně obětuje svou vůli snášet nějaké těžkosti kvůli mně, může se opravdu chlubit a s chloubou prohlašovat, že je nemocný z lásky ke mně, když je při svém strádání trpělivý a vydrží pohledem na mě... Moje slitovná láska je tím tak účinně pohnuta, že se cítím být násilím přinucen uzdravit ty, kteří mají rozbité srdce, to znamená ty, kteří žádají o mou milost dále oznamovat radostnou zvěst zajatým, to znamená oznamovat duším v očistci vykoupení.“ Žebrač o naši lásku je neschopný vydržet jedině mrknutí oka. On je Prostředník, který je ochoten obětí svých ran hojit bídu lidí.

Jednoho dne daruje Kristus Gertrudě své Srdce, aby „nedokonalosti svého života obrátilo k dobrému, aby tě udělalo pro mé oči dokonalou a příjemnou, protože jako je služebník stále připraven vyplnit vůli svého pá-

na, tak je ti mé Srdce k dispozici, aby v každé chvíli obracelo tvé nedbalosti k dobrému.“

Když jednou přijala Gertruda Kristovo Tělo, viděla svou duši jako strom, který zapouští své kořeny do rány Nejsvětějšího Srdce našeho Pána, a cítí, že tento strom čerpá z této požehnané rány obdivuhodnou mízu. Ta stoupá od kořenů do větví, listů a plodů, aby jim předala ctnosti božství a lidství Ježíše Krista.

Jednoho dne se jí její srdce při Eucharistii jeví jako vlažné. Pán jí říká: „*Ženich je vždy více vzrušen, když vidí šíji své nevěsty zbavenou všech ozdob, než když je ověšena drahocennými šperky. Má raději, když vidí její ruce ve svých, než když jsou ozdobeny drahocennými rukavicemi. Proto raději nacházím v tvé duši ctnost pokory než milost zbožnosti.*“

Gertruda učí mnoho o Eucharistii. Zdá se, že nikdo lépe neodhalil tuto symbiózu mezi nebem a zemí. Ze své nemocniční cely vidí, jak se spojují pozemská a nebeská liturgie, aby oslavovaly Nejsvětější Trojici. Svátá Mechtilda zapsala téměř všechna zjevení sv. Gertrudy s výjimkou druhého dílu, který nemocná mohla napsat sama. Takto vzniklé knize dává sám Ježíš titul „Herold božské lásky“: „*Knih, která je myšlena pro poslední časy, až lidské srdce tak vychladne, že už nebude schopné uvěřit na lásku.*“

Rukopis byl celá staletí zahrabán a ztracen. Roku 1536 se objevilo první vydání. To způsobilo, že sv. Terezie z Ávily, sv. František Saleský a mnozí jiní si ji zvolili za učitelku duchovního života. S četbou této knihy se pojí velká zaslíbení: „*Skrze ctnost mého božství každý, kdo tuto knihu čte k mé oslavě s pravou vírou, pokorou a milujícím poznáváním, aby v ní našel spásu pro svou duši, dosáhne odpuštění lehkých vin, milost duchovní útechy a pohotovost srdce, aby mohl přijmout více nebeských dober.*“

Tento zářící průlom úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, který pochází od Gertrudy a Mechtildy, přežil staletí až do dnešní doby. Gertruda byla vyvolena, aby pomohla všem, kteří ji chtějí o to prosit, dosáhnout obtížné, ale mír přinášející „*libertas cordis*“ – svobody srdce. Posiluje nás v lásce k Bohočlověku, který je vždy připraven přijít na pomoc naší bidě.

Zdroj: *Feu et Lumière*
Přeložil -lš- (Redakčně upraveno)

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, prameni všeho dobra, klaním se Ti, věřím v Tebe, doufám v Tebe, miluji Tě a lituji svých vin. Daruji Ti své ubohé srdce, učíš je pokorným, trpělivým a čistým, aby odpovídalo všem Tvým přáním.

Dej, dobrý Ježíši, abys žil ve mně a já v Tobě. Chraň mě v nebezpečích, potěšuj mě v těžkostech a trápeních. Chraň zdraví mého těla, požehnej všechny mé práce a dej mi milost svaté smrti.

Papež Benedikt XV., Breve 4. 12. 1915

Láska a důvěra - dvě křídla duše

Z poselství Božského Srdce Ježíšova
sestře Consolatě Betrone (1903-1946)

Moje milosrdenství objímá celý svět, protože jsem svou krev prolil za všechny lidi. Duše nebude odsouzena za množství svých hříchů, nýbrž za svou tvrdošijnost, s jakou odmítá přijmout mé odpuštění, a za svou vůli sama sebe zatratit. Pro kajícího lotra na kříži stačil jeden jediný úkon důvěry ke mně, aby v jediném okamžiku byly odpuštěny všechny jeho hříchy a on vstoupil ještě v den svého obrácení do ráje a stal se svatým!

Důvěřuj, a ještě jednou: důvěřuj mi, a věř slepě ve splnění mých zaslíbení, protože já nemám míru ani pro dobrotu, ani pro milosrdenství: nechci smrt hříšníka, ale jeho návrat k životu. Přísahaj mi, že věříš, že ráj je pro tebe vždy otevřen, ať už je stav tvé duše jakýkoliv.

Láska a důvěra jsou dvě křídla duše, jejichž pomocí má vzlétnout k nejvyšším vrcholům. Tvoje ubohost má hranice, ale moje Srdce je bez hranic. Jestliže si jednou provždy zapamatuješ, že jsem nepřišel pro spravedlivé, ale pro hříšníky, hned tomu porozumíš. Když se ti stane, že se dopustíš nějakých chyb, neupadej do smutku, ale přijď a vlož je ihned do mého Srdce; obnov ve velkém klidu své předsevzetí, že se budeš cvičit v opačné ctnosti. Tak se z tvých chyb stane krok vpřed. Duše plná klidu je jako pramen chladné čisté vody, kterou mohou uhasit svou žízeň, kdykoliv chci.

Nenechej se nikdy ovládnout nekliďem, protože když se znepokojuješ, bude Nepřítel spokojen a odnese si své vítězství. Naopak úkon horoucí lásky dává tvé duši hodnotu a klid. Nepříkládej proto nedokonalostem, které tě přepadnou, žádný význam, protože pokorné a kající duši nemůže mé Srdce nic odeprít. Mysli stále na to, že tě miluji a že tě budu mi-

lovat nad všechno pomyšlení v každém okamžiku a při každé slabosti, která ti uklouzne. Nevěř tomu, že by tvé nevěrnosti mohly vést k tomu, že já bych nesplnil svá zaslíbení. Tim bys mě udeřila do středu mého Srdce.

Nepřítel bude dělat všechno pro to, aby otrásl tvou slepou důvěrou ke mně. Nikdy nezapomínej, že já jsem dobrotivý a milosrdný a že právě to mě těší. Vnikni do mého Srdce, ponoř se do mé lásky a nedovol nikdy Nepříteli, aby se vloudil do tvé duše myšlenkami nedůvěry, nikdy!

Kdybys věděla, jakou radost mi připravuješ, jakou z toho čerpám útěchu, že mi důvěruješ i uprostřed temnoty smrti, a jakou radost mi darují tvá slova: „Ježíši, odevzdávám se ti, věřím tvé lásce ke mně a důvěřuji ti.“

Tvé srdce náleží mně. Co očekávám od svého stvoření kromě jeho srdce? Vyprošuj pro ubohé hříšné lidstvo odpuštění; vyprošuj, aby mé milosrdenství triumfovalo, a vyprošuj především, aby oheň mé božské lásky sestoupil, oheň, který jako nové Letnice očistí lidstvo od jeho strašné hříšnosti. Jenom božská láska umí změnit odpadlíka od víry v apoštola, zablácenou lilii v neposkvrněnou, pro hřích odporného hříšníka v triumf svého milosrdenství! Vyprošuj ode mne lásku, vyprošuj vítězství mé lásky v tobě a ve všech lidech, kteří žijí a kteří budou žít do konce světa. Připravuj svou ustavičnou modlitbou vítězství mého Srdce a mé lásky na světě. Vypravuj malým duším o mé nevýslovné vlídnosti, zvěstuj světu, jak jsem dobrý a mateřský a že za to nežádám od svých tvorů nic než jen lásku. Miluj mě za všechny a připrav svou modlitbou a svou obětí svět na příchod mé lásky.

Zdroj: *Archiv Světla*

Historie úcty k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie

Úcta k nejsvětější Panně je velikým dobrodiním pro celé lidstvo. Pozvedá vysoko důstojnost ženy, „naší sestry“, posvěcuje a potěšuje rodinu, povzbuzuje všechny, aby se dívali vzhůru, aby mysleli také na neviditelná a věčná dobra.

Ale pro křesťany je tato úcta sladkou povinností a příjemnou potřebou. Chtěl tomu tak sám Bůh a tato úcta má svůj základ v Písmu svatém, v učitelském úřadu církve a ve zkušenosti života a milosti.

Podle Pisma svatého Maria z vnuknutí Ducha Svatého zvolala: *Hle, od této chvíle mě budou blahoslavit všechna pokolení*, a je tedy přirozené, že jako Boží děti chceme patřit k počtu těch, kteří v průběhu staletí uskutečňují toto proroctví a následují archanděla Gabriela a svatou Alžbětu, která jako symbol církve pozdravila Ježíše, a jeho panenskou Matku, a také onu ženu, která nadšeně zvolala: *Blahoslavený život, který tebe nosil, a prsy, které tě kojily*. (Lk 11,27)

Učení církve můžeme rekapitulovat v těchto tezích, které jsou důsledkem biblického zjevení a souhrnem nauky Otců.

1. Církev je Boží rodina a matkou této rodiny je Maria; je Božím zákonem, aby děti ctily a milovaly svou matku. Proto 2. vatikánský koncil ukládá věřícím, „aby velkodušně podporovali úctu k blahoslavené Panně, především liturgickou, a vážili si mariánských modliteb a pobožností, které učitelský úřad během staletí doporučoval“ (LG 67).

2. Jelikož nebeský Otec nám chtěl darovat svého Syna, našeho Vykupitele, prostřednictvím Panny Marie, je nabíledni, že nám v Marii svěřil cestu, po které máme jít k němu, a spojit se tak pevně s jeho Synem. (Sv. Pius X.: *Ad diem illum*)

Křesťan musí po celý život usilovat o následování Pána Ježíše: *Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši*. (Flp 2,5) Jaké bylo smýšlení Ježíšova Srdce? Mnozí Otcové, učitelé a svatí církve Boží odpovídají jednohlasně: heroická láska k Otci, horoucí, synovská a svatá láska k Neposkvrněné Matce, něžná a silná láska ke své snoubence církvi.

Křesťanství není gnóze, nýbrž život, život v Kristu ke slávě Otcově; je to tedy zkušenost více či méně zakoušená z Kristova života v nás a našeho života v Kristu. Tato zkušenost obsahuje vždy působení

Panny Marie, její mateřské dobroty, její pomoci a její nevýslovné útěchy.

Jak tedy podle Ježíšova příkladu, nauky Pisma svatého nebo učitelského úřadu církve, tak i pro vědomí, že jsme milováni nejsvětější Pannou, chceme ji uctívat, milovat a následovat.

Tyto tři prvky tvoří podstatu úcty a kultu, který církev prokazuje Matce našeho Pána a Matce naší.

Kult, jakým my katolíci uctíváme Marii, a to je třeba znovu zdůraznit, se zásadně odlišuje od klanění, které vzdáváme pouze Bohu (*latria*) a které patří pouze jemu. K ní však chováme úctu, která překračuje všechnu úctu, jakou chováme k andělům a svatým (*dulia*); zatímco oni jsou našimi bratry a spoluslužebníky, Maria je naopak pravou a nejsvětější Matkou vtěleného Slova a všech údů mystického Kristova těla, jedná se o úctu zcela zvláštní, kterou nazýváme *hyperdulia*.

Tento kult se nerodí z našeho citu, a i když zaujímá i naše city, je to působením Ducha Svatého, který je duši církve a který ustavičně podněcuje církev, aby ná-

sledovala Ježíše, který miloval, ctil a poslouchal svou Matku.

Jelikož se jedná o působení Ducha Svatého, tento kult nemůže odporovat tomu, čím jsme povinni našemu Spasiteli; ani nemůže být přehnaný, jak nám ho vštěpuje církev, protože lidská bytost, jakkoliv znovuzrozená v milosti, není schopna dosáhnout takového stupně lásky a úcty, jakou Ježíš miloval a ctil svou Matku.

Naopak, kult Panny Marie posiluje a zintenzivňuje ten kult, kterým ctíme Pána Ježíše a jeho nebeského Otce.

To je možno konstatovat i z historického hlediska.

Ve velkých zjeveních, ve svých opakovaných poselstvích neříká nebeská Matka, byť jinými slovy, nic jiného než to, co řekla služebníkům v Káně: *Všechno, co vám řekne, učinite*. (Jan 2,5)

Je bohužel bolestnou historickou skutečností a současně napomenutím i pro naši současnost, že tam, kde se přehlíží Maria, tam se vytrácí i Ježíš, a kde se odstrkuje, tam se odstrkuje i Ježíš, zavírají se svatostánky a eucharistické oltáře novozákonní oběti se stávají pouhými stoly, kolem nichž se improvizuje kult, který se nedrží církevní tradice ani ducha evangelia.

Intenzivní mariánský kult jako úcta synovské lásky k Matce Páně je tak stará jako církev. Narodila se ve Večeřadle a nejen první dvě kapitoly Lukášova a Matoušova evangelia a mariánská místa v Janově evangeliu a v Apokalypse tvoří jeho základ, ale spolu s apokryfy jsou to i malby v katakombách a modlitba *Pod ochranu tvou*, která vznikla pravděpodobně již ve třetím století křesťanské éry, tedy v éře mučedníků, a jsou proto prověrkou starobylosti, legitimacy, a můžeme říci, přímo nutnosti tohoto mariánského kultu.

Správně bylo napsáno, že synovská oddanost křesťanského lidu k Neposkvrněné Panně předcházela její liturgický kult. Všichni připouštějí, že jak soukromý kult, tak veřejný kult jsou nevysvětlitelné bez intenzivní účasti Panny Marie na díle spásy, na tajemství vtělení a vykoupení.

Neposkvrněné Srdce Panny Marie, jak je popisuje sestra Lucie, vizionářka Panny Marie z Fatimy

Kněz při slavení mše svaté

Liturgem je vlastně Kristus

Veřejný liturgický mariánský kult má své kořeny v prvotní církvi, církvi katakomb a mučedníků.

Máme památku ze čtvrtého století⁽¹⁾ na všeobecný svátek nejsvětější Panny, svátek, který po koncilu v Efezu dostal titul svátek Matky Boží. Nesmíme zapomenout na dvě skutečnosti: ještě před koncilem v Efezu bylo Mariino tajemství slaveno v liturgii spolu s tajemstvím Kristovým. Jestliže koncilní otcové konají své zasedání v „bazilice Panny Marie“, vyplývá z toho, že již existovaly chrámy jí zasvěcené, což dokládá i syrskopalestinská svatyně nalezená ve vykopávkách v Nazaretě a podle mého soudu se o ní zmiňuje i svatý Efrém.

Není možno popřít, že definování prvního dogmatu o božském mateřství Panny Marie, ke kterému došlo v Efezu, znamenalo moment nezadržitelného rozvoje kultu nejsvětější Panny.

A tak vznikají první svátky: Očišťování – které Řekové nazývají Hypapante –, Zvěstování, Narození a Usnutí nebo Nanebevzetí, svátky, které z Východu přešly na Západ. Pak se připojily svátky Navštívení, Obětování (Představení) v chrámě a Neposkvrněného početí.

Charakteristickým rysem těchto mariánských svátků je jejich historický základ (poněkud méně u Obětování), zatímco později vznikají postupně liturgické svátky, které nečerpají svůj vznik z historických událostí života, nýbrž spíše z kontempace o Mariině tajemství, jako je tajemství její bolesti, její pomoci církvi, jejího vztahu k Srdci Ježíšovu a k Nejsvětější svátosti. Tak vznikají svátky Bolestné Matky Boží, Pomocnice křesťanů a svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie, které jsou svátky úcty k tajemstvím naší víry a k tajemstvím Mariiným.

Posledním v řadě je svátek Neposkvrněného Srdce a u toho se chvíli zastavíme.

Tajemství Neposkvrněného Srdce je souhrnem všech Mariiných tajemství, umožňuje, abychom rozjímali a kontemplexovali celé tajemství Krista jakožto lásky živého Boha a lásky nebeského Otce v lidských srdcích, ať už zde na zemi, v místě očišťování, nebo v nebeské slávě.

A jelikož Boží láska je svou podstatou Duch Svatý a tajemství Marie a jejího Neposkvrněného Srdce je těsně spjata s Duchem Svatým, odvažují se tvrdit, že Marii-

Středověk s ohledem na nás kněz ze mluvil o *ars celebrandi* – umění sloužit mši svatou. To znamená, že liturgii nelze zneužívat pro své vlastní vystupování, nýbrž že kněz se sám jakožto liturg odevzdává jako užitečný nástroj do rukou Kristových. Neboť nejvlastnějším liturgem je sám Kristus. Posvěcený kněz jedná *in persona Christi capitis*, tzn. v osobě Krista, který je hlavou.

Není proto divu, že se odíváme do liturgických rouch, abychom jakožto liturgové, jak je to jen možné i viditelně, potlačili svou individualitu a aby tak před očima společenství obce vystupoval co nejzřetelněji sám Kristus. Proto nebylo běžné uvádět, kdo celebruje. Celebroval vždy Kristus.

...Vidám někdy v sakristii nad stolem, na který se připravují liturgické předměty, tento moudrý nápis: *Sicut prima, sicut unica, sicut ultima*. To znamená: Slav tuto mši svatou, jako by byla první, jako by byla jediná, jako by byla poslední. Zde tedy nejde o změnu ritu nebo textu, nýbrž o to, jak se dostávám na stopu tomu nejvlastnějšimu liturgovi, kterým je Kristus.

no Srdce je nejčistší zářící paprsek lásky Boha, který je Láska.

Ať už soukromá, nebo veřejná úcta k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie vychází především z Písma svatého, vlastního pramenu Ducha Svatého a duše mystického Kristova těla.

Svatý Lukáš v druhé kapitole svého evangelia, když vypráví o klanění pastýřů a o nalezení Ježíše v chrámě, uvádí, že Maria uchovávala všechny tyto věci ve svém srdci a uvažovala o nich.

Ta, která oděla lidskou přirozeností Slovo Otcovo, které se tak stalo také jejím synem, rozjímá o všem tom, co se týká jejího syna, a bude rozjímat o všech jeho skutcích a slovech. Ona je schránkou nebeských pokladů, kterých se dotýká svatý Lukáš a především svatý Jan. Svatí se nemohou dosti nasytit úvahami o této schránce, tzn. o rozjímáních nebeské Matky. Ale když přemítají ať už o jejích darech, nebo o duchu Nového zákona, o kterém Pán ře-

Jako kněz musím být doslova uchvácen úkonem Nejsvětější oběti. Ta si ode mne žádá celou mou existenci.

Podívejme se jen, jak celebruje papež⁽¹⁾. Tento křehký člověk si dá tu námahu, aby poklekal až k zemi. To vyrůstá, pokud je mi známo, z hlubokého prožitku, že Trojediný Bůh se v Ježíši Kristu stává pro obec, která slaví Eucharistii, tím, koho je možno se dotýkat. Cítím se před proměnou Hostií a proměněným Vínem jako Tomáš, který je celý bez sebe a pouze říká: *Pán můj a Bůh můj*.

To je moje modlitba, když poklekám při proměnění. A pro mne jako celebrujícího kněze je políbení oltáře tím nejpřisnějším zpytováním svědomí. Slyším stále ta slova: *Jidáš, políbením zrazuješ Syna člověka?* Je to pro mne starost číslo jedna, aby můj polibek byl políbením přítele, a nikoliv zrádce.

Zdroj: *Deutsche Tagespost*, 13. 12. 1997

Poznámky:

⁽¹⁾ Svatý Jan Pavel II. [pozn. red.]

kl skrze proroky, že vymění srdce svého lidu z kamene za srdce z masa, a když uvážíme, že Maria je nejen lidským tvorem, který je v Novém zákoně nejvznešenější, ale také archou této nové úmluvy, místem setkání Boha s člověkem, dospějeme k závěru, že rozjímání a modlitba Marii na spočívala v rozhovoru s Otcem o Ježíši a v rozhovoru s Ježíšem o Otcovi a o lidech, kteří tolik potřebují milosti a milosrdenství. Když pak rozjímáme o božské prostotě těchto myšlenek, vidíme hned, že se zrodily ze zbožného rozjímání nad evangeliem, a odhalíme, jak je Mariino Neposkvrněné Srdce hodno lásky a následování. A právě to dělali a stále dělají zbožní a upřímní ctitelé nebeské Matky.

Oni v činech a ve slovech Panny, zvláště pak v *Magnificat* nacházejí něco jako láskyplný oheň, jímž hořelo a plane Neposkvrněné Srdce.

Opravdu, *Magnificat* je píseň Milující Milovanému, je to zpěv lásky Neposkvrně-

ného Srdce, je to symfonie, která nás sladce uvádí do rozkošné zahrady živého Boha. Je to zjevení tohoto Neposkrvněného Srdce a současně mateřské pozvání, abychom je napodobovali, uctívali a milovali.

B. Bover, zbožný a vzdělaný syn svatého Ignáce, shromáždil na 400 sentencí a titulů Otců a učitelů církve, světců a mystických autorů, které vycházejí z evangelia a ponořují se do kontemplace o Srdcích Ježíše a Marie a připravují tak svým dílem a svým příkladem nástup veřejné úcty k těmto svatým Srdcím, která jsou ve spisech světců často spolu spojována, jako byla spojena zde na zemi a jako jsou nyní v Duchu Svatém spojena pro celou blaženou věčnost. Přesto nechybí kontemplativní spisy světců, kteří si všímají jen Mariina Srdce. I ti jsou četní, a zvláště v některých obdobích církevních dějin je dokonce jejich počet větší než mystiků Srdce Ježíšova.

Uveďme některé, kteří jsou nejen plni něžné úcty, ale jsou významní také z hlediska nauky.

Arnaldo di Bonavala vidí v tajemném probodění Mariina Srdce u paty kříže základ jejího spoluvykupitelského působení. „Oba, Matka i Syn, přinesli Bohu stejnou oběť, ona krví svého Srdce a on krví svého Těla.“

Ve zjeveních *svaté Brigity*, která se těší v církvi velké autoritě, čteme, že Ježíš řekl této své věrné služebnici: „Srdce mé Matky je jako mé Srdce; mohu říci, že moje Matka a já jsme jedním Srdcem pracovali na spáse lidského rodu.“

V knize *Stimulus amoris*, jež byla dlouho připisována sv. Bonaventurovi, ale je od bratra *Jakuba z Milána*, čteme tuto příhodnou a působivou větu: „Všechno dílo spásy pramení ze Srdce Mariina.“⁽²⁾

Goffredo Admostensis tvrdí se stejnou jasností a silou: „Duch Svatý snesl Marii všechny dary milosti a všechny je spojil v jejím Srdci, aby tak mohla uzdravovat duše.“ (Ml. 174,986)

Mohli bychom pokračovat a uvádět líbezné a zanícené výroky *svaté Gertrudy*, *svaté Mechtildy*, *Umbertina da Casale* a *svatého Bernardina ze Sieny*... ale na to není dosti místa. Omezíme se na tuto oduševnělou sloku středověkého básníka:

„Ó nádobo milosrdenství, nádobo naplněná všemi dobry, která tím, jak trpíš, zlým i dobrým uděluješ dobrodiní pokoje!“⁽³⁾

Můžeme shrnout: Svati, církevní spisovatelé a mystici viděli v Mariině Srdci Boží ráj, Eden nového Adama, archu úmluvy, schody do nebe, trůn Krále Mesiáše, Boží chrám, pramen milosti... a proto je nazývali Srdce svaté, Srdce posvátné, Srdce zářící jasem, Srdce panenské, Srdce mateřské, Srdce královské, Srdce nejčistější a konečně Srdce Neposkrvněné, což se mi jeví jako titul nejsladší a nejvýstižnější.

Až do 17. století soukromá a místní úcta, která začala již u apoštola Jana, stále vzrůstala. Ale v 17. století se tento soukromý kult stal kultem veřejným v některých oblastech a v některých řeholních řádech, a to především zásluhou svatého Jana Eudese; byl obdařen mešním formulářem i oficiem.

Pius XII. v čase kruté druhé světové války zasvětil lidský rod Neposkrvněnému Srdci Panny Marie a ustanovil jeho svátek na 22. srpna, oktáv Nanebevzetí Panny Marie.

Je to jakoby manifestace něžné úcty adoptivních synů Srdce Matky Boží, ale má své doktory a své apoštoly, z nichž největší jsou svatý Bernard, svatý Antonín Paduánský, svatý Bernardin ze Sieny, svatý Antonín Claret a svatý Jan Eudes.

Svatý Jan Eudes začal již 20. října 1644 slavit v mužské i ženské větvi své kongregace patronátní svátek Nejčistšího Srdce Panny Marie, svátek, který biskup z Autunu potvrdil v roce 1648. Příklad horlivosti tohoto biskupa, svatého Jana Eudese, následovali mnozí francouzští biskupové a stanovili tento svátek na 8. února. V roce 1672 byl tento svátek již ve Francii vše-

obecný. V roce 1773 schválil Klement XIV. oficium o Nejčistším Srdci Panny Marie. Bylo to první papežské schválení. Obnovil jej Pius VI. v roce 1787 za jansenistické bouře pro ty diecéze a řeholní řády, které o to požádaly. Nicméně ke všeobecnému schválení svátku Nejčistšího Srdce Panny Marie pro celou církev došlo v roce 1805 za Pia VII. a pak ještě slavnostněji v roce 1855 za Pia IX., který zavedl nové oficium a mešní formulář. Blahoslavený Pius IX. a velký apoštol a misionář Nejčistšího Srdce Panny Marie, svatý Antonín Maria Claret, dosáhli toho, že tato úcta vzrostla v celém katolickém světě. Ale především to byla fatimská zjevení, která dovršila triumf tohoto kultu.

Správně bylo řečeno, že tak jako zjevení v Paray-Le-Monial založila triumf Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, fatimská zjevení byla úsvitem úcty k Neposkrvněnému Srdci Panny Marie.

Velký znalec fatimských zázraků P. L. de Fonseca TJ v roce 1943 napsal: „Dnes s odstupem 25 let, čím více uvažujeme o celku i jednotlivých okolnostech, o bezprostředních plodech a celosvětovém významu, tím více se nám jeví zjevení Neposkrvněného Srdce Panny Marie, které celé plane láskou k Bohu a je plné soucitu a něžnosti vůči ubohému hříšnému lidstvu, jako neočekávané a udivující.“ Tato slova Jeho Svatost Pius XII. nepřímou potvrdil tím, že v roce 1942 zasvětil lidský rod Neposkrvněnému Srdci.

Z toho, co bylo řečeno, vyplývá, že k pochopení jak soukromé úcty, tak veřejného kultu Neposkrvněného Srdce nejvíce přispívají slova, s nimiž se nejsvětější Panna obrátila ve svých zjeveních na šťastné vizionáře v Cova da Iria. Tato slova ještě víc než spisy světců dávají vychutnat nebeskou nauku a mateřskou lásku Neposkrvněného Srdce.

Panna Maria se zjevila se srdcem korunovaným trním.

Před ranami ukřižovaného Pána se svatá Luitgarda ptala: „Co znamenají tyto rány?“ A když pochopila, že jsou následkem hříchů nás lidí, vstoupila do těchto ran a skryla se v nich na celý život.

Před Neposkrvněným Srdcem korunovaným trním i my se ptáme: „Co znamenají tyto trny?“ A proto se na chvíli zastavme a uvažujme o nich, a uslyšíme jistě šokující odpověď: Je to koruna z trní, kte-

rou mi připravily věřící děti, které jsou nevěrné křesťanským slibům a vstoupily na půdu Spasitelova nepřítel, spasení, kteří ho zradili, zrazují ho, a tedy „znovu křížují Božího Syna a vystavují ho pohaně“.

Toto Srdce Mariino, které je rozkoší živého Boha, je přesto korunováno trním, aby pozvalo své děti k návratu do otcovského domu, aby jim připomnělo, že je útočištěm hříšníků, jejich potěšením a laskavým a bezpečným vůdcem do Otcova domu.

*Podle knihy Il Cuore Immacolato
di Maria Via a Dio*

Poznámky:

(1) Unum holocaustum ambo pariter offerebant Deo: haec in sanguine cordis, hic in sanguine crucis – Oba spolu přinášeli současně Bohu oběť: ona v krvi srdce, on krvi kříže. (*Libellus de Laudibus B.M.V.*)

(2) „Omnis salus de Cordae Mariae scaturizat.“

(3) „O Vas misericordiae, vas repletum cunctis bonis, patens malis atque bonis dans pacis beneficia.“

Římskokatolická farnost Klášterec nad Orlicí a Sdružení Anny Bohuslavy Tomanové
srdečně zvou na setkání přátel

Anny Bohuslavy Tomanové

dne 8. června 2024 v Klášterci nad Orlicí

Letos si připomínáme nedožitě 60. narozeniny a 3. výročí úmrtí P. Filipa M. Ant. Stajnera, spirituála Sdružení, který stál u jeho zrodu v r. 2012 a byl hybnou silou přípravy Aniččina beatifikačního procesu. Sám byl podobně jako Anička smírnou obětí.

Naše stigmatizovaná trpitelka Anička Tomanová (1907–1957) obětovala své utrpení nemoci a Kristových ran za kněze, národ, mládež i rodiny. Otec Filip se obětoval za církev, hříšníky, za mír i za ty, kdo své kříže nést odmítají.

Hlavní host setkání: P. MUDr. Mag. theol. Vojtěch Novák – duchovní správce v Rakovníku, jehož rodina byla s Aničkou úzce spjata. Setkání bude probíhat v areálu kostela a fary v centru Klášterce.

Program setkání: 10.00 mše svatá ve starobylém kláštereckém kostele Nejsvětější Trojice

- pobožnost u hrobu Anny B. Tomanové
- občerstvení • katecheze • svědectví
- informace ze Sdružení
- svátostné požehnání

Předpokládáný konec setkání cca v 15.00 hod.

Přijďte podpořit ve spojení s Aničkou své duchovní úsilí i obnovu našeho národa a Církve a prožít, že „obec věřících má jedno srdce a jednu duši v Bohu“!

Zájemci o zajištění dopravy od vlaku či linkového autobusu (Žamberk, Letohrad, příp. Ústí nad Orlicí) a zpět se mohou obrátit na pana Jaroslava Kubička na tel. 732 662 893.

Potřebujete-li pomoci se zajištěním ubytování, obraťte se na paní Danu Skalickou, tel. 739 363 213.

O závisti a marnivosti

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

Kořenem této neřesti je falešná představa o Bohu: nepřipouštíme si, že Bůh má svou vlastní „matematiku“, odlišnou od té naší. Například v Ježíšově podobnosti o dělnících, které hospodář povolal na vinici v různou denní dobu, se ti, kteří přišli v první hodinu, domnívají, že mají nárok na vyšší mzdu než ti, kteří přišli poslední; hospodář však dává všem stejnou mzdu a říká: „Nemohu si se svými věcmi dělat, co chcete? Nebo mi závidíte, že jsem dobrý?“ (Mt 20,15) Rádi bychom Bohu vnutili svou sobeckou logiku, místo toho je Boží logikou láska. Dobra, která nám dává, jsou určena k tomu, abychom se o ně dělili. Proto svatý Pavel vybízí křesťany: „Milujte se navzájem bratrskou láskou, v úctě dávejte přednost jeden druhému.“ (Řím 12,10) Toto je lék na závist!

A dostáváme se k druhé neřesti, kterou dnes zkoumáme: k **marnivosti**. Ta jde ruku v ruce s démonem závisti a dohromady jsou tyto dvě neřesti vlastní člověku, který touží být středem světa, moci

využívat všechno a všechny, být předmětem veškeré chvály a lásky. Ješitnost je přehnané a neopodstatněné sebevědomí. Chvástavý člověk má těžkopádné „já“: nemá žádnou empatii a neuvědomuje si, že na světě jsou kromě něj ještě další lidé. Jeho vztahy jsou vždy účelové a vyznačují se nadřazeností nad druhým. Jeho osoba, jeho výkony a úspěchy se musí všem předvádět: je to věčný žebraček o pozornost. A pokud někdy jeho kvality nejsou uznány, pak se zuřivě rozčiluje. Ostatní jsou podle něj nespravedliví, nechápou ho, nedokáží to pochopit. Evagrius Pontský ve svých spisech popisuje trpkou záležitost některých mnichů zasažených marnivostí. Stává se, že po prvních úspěších v duchovním životě už má mnich pocit, že dospěl cíle, a tak se vrhá do světa, aby přijímal jeho chválu. Neuvědomuje si však, že je teprve na začátku duchovní

cesty a že na něj číhá pokušení, které ho brzy přivede k pádu.

K uzdravení marnivého člověka nenarhují duchovní mistři mnoho léků. Zlo marnivosti má totiž svůj lék samo v sobě: chvála, kterou marnivý doufal sklídit od světa, se brzy obrátí proti němu.

A kolik lidí, oklamáných falešnou představou o sobě samých, poté propadlo hříchům, za které se potom brzy styděli!

Nejlepší návod, jak překonat marnivost, najdeme ve svědectví svatého Pavla.

Apoštol se potýkal s vadou,

kteřou nikdy nedokázal překonat. Třikrát prosil Pána, aby ho od tohoto trápení vysvobodil, ale nakonec mu Ježíš odpověděl: „Stačí ti má milost, neboť síla se plně projevuje ve slabosti.“ Od toho dne byl Pavel svobodný. A jeho závěrečné konstatování by se mělo stát i našim: „A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova.“ (2 Kor 12,9)

*Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)*

Neposkvrněné Srdce Panny Marie

13. června 1917 při druhém zjevení ve Fatimě řekla Panna Maria tato oblažující slova: „Ježíš chce založit ve světě úctu k mému Neposkvrněnému Srdci. Kdo je bude uctívat, tomu slibuji spásu. Tyto duše budou mít u Boha přednost jako květy, které já přinesu před jeho trůn.“

Zajisté platí pro nás všechny to, co pak řekla Matka Boží Lucii, pokud budeme poslušni jejích poselství: „Neztrácej odvahu. Já tě nikdy neopustím, Moje Neposkvrněné Srdce bude tvoje útočiště a tvoje cesta, která tě vede k Bohu.“

Podobně jako při prvním zjevení roz táhla nyní Matka Boží své ruce. Vyšel z ní proud světla, ve kterém děti samy sebe viděly v Bohu. Před pravou rukou bylo vidět srdce, obklopené ze všech stran trnovou korunou. Děti poznaly, že je to Neposkvrněné Srdce Panny Marie, které je zraňováno mnoha hříchy světa a touží po pokání a dostiučinění. Lucie k tomu připojuje tuto úvahu: „Zdá se mi, že toto světlo mělo dát našim duším poznat Neposkvrněné Srdce Panny Marie a vlít nám současně zvláštní lásku k němu. Skutečně jsme od toho dne chovali vroucí lásku k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.“

Co lepšího můžeme udělat, když slyšíme tuto zprávu, než vyprošovat i pro sebe milost hluboké vnitřní lásky k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Je to jistě velká milost, kterou nám Pán dá, jestliže o ni budeme prosit.

Mariino Srdce se nazývá *Neposkvrněné*. Na Marii se splnilo prastaré zaslíbení z 1. knihy Mojžíšovy, že *potomstvo Ženy* rozdrtí hlavu hada. *Potomstvo Ženy*, to je

Ježíš Kristus, ale i my křesťané jsme Kristus, jsme údy těla, jehož On je Hlavou. Od prvopočátku je Mariina neposkvrněnost velkým znamením, že Bohu nepřátelské síly budou poraženy. Maria svým

Bartolomé Esteban Murillo (1617–1682):
Neposkvrněné Početí

zcela svobodně vysloveným *fiat* porazila nepřítele lidského rodu, který svedl Evu k neposlušnosti.

Tím, jak Duch Svatý představuje světu Pannu Marii jako Neposkvrněnou, *Immaculata*, a zářící, oznamuje nanejvýš názorně vítězství *potomstva Ženy* nad hadem, nad smrtí a peklém. V Mariině neposkvrněné čistotě se skrývá původní čistota přírody z ráje a bohatěji než dříve vytryskl životodárný pramen, jehož časným znamením jsou Lurdy. Tam Maria oznámila své jméno: *jsem Neposkvrněné Početí*, jméno, které je tajemstvím a současně jejím časným i věčným povoláním, osudem, kterým se vyznačuje její osoba.

Maria nás chce přitáhnout ke svému Srdci. Toto Srdce je dokonalým Božím dílem. Když se tedy zasvěcujeme jejímu Neposkvrněnému Srdci, tak jak již papež Pius XII. učinil při zasvěcení celého světa, i my se vracíme k původnímu řádu. Jsme vyňati ze sféry moci Odpůrce a postaveni do oblasti moci Panny Marie a jejích andělů. Získáváme podíl na Mariině neporušenosti, řádu a lásce, a tedy na ráji, po kterém dnešní člověk touží, který však nespočívá v účasti na pozemských dobrech, nýbrž ve vnitřní celistvosti, jednotě a plnosti vnitřního zdraví celé osoby. To předpokládá naše osobní odevzdání a sebeobětování, naše vnitřní obrácení, které se obnovuje při denní modlitbě růžence.

Tak máme jistotu, že Neposkvrněné Srdce Panny Marie je pro nás útočištěm i v těch nejtemnějších dnech. V tom Srdci je nám již nyní darováno nebe. Jí, jakožto Vítězce nad hadem, je svěřen mír, takže nás z pověření svého Syna může ujistit: žádná moc na světě to nemůže odvrátit: **Moje Neposkvrněné Srdce bude triumfovat.**

Z archivu Světla

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

když byl v nouzi a měl hlad on i jeho družina? Jak vešel do Božího domu – bylo to za velebného Abiataru – a jedl posvátné chleby, které smějí jíst jenom kněží, a dal i své družině?“ A řekl jim: „Sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou!“ (Ježíš) opět vstoupil do synagogy. Byl tam člověk s ochrnutou rukou. Dávali (na Ježíše) pozor, zdali ho uzdraví v sobotu, aby ho mohli obžalovat. On

tomu člověku s ochrnutou rukou řekl: „Vstaň, pojď doprostřed.“ Pak se (farizeů) zeptal: „Smí se v sobotu jednat dobře, anebo zle? Život zachránit, anebo zabít?“ Ale oni mlčeli. Zarmoucen nad zatvrzelostí jejich srdce, rozhlédl se po nich s hněvem a řekl tomu člověku: „Vztáhni svou ruku!“ Vztáhl ji, a ruka byla zase v pořádku. Farizeové šli ihned ven a s herodovci se proti němu radili, jak by ho zahubili.

Heřman Josef (34)

„Posloucháme Boha!“ zněla pevná odpověď. „Boha musíme poslouchat víc než lidi! Bůh nás povolal, proto nás nesmíte zdržovat, pane opate!“

„A jak dokážete své povolání od Boha?“ ptal se opat Macarius.

„Důkaz? Důkaz?“ křičel mladík a třásl se. „Copak musíme dokazovat slovy, čím srdce hoří, až se hrud' může roztrhnout? Poslouchejte křik našich srdcí! Všude to začíná, mladí v celé zemi mají v srdci stejný žár! To musí být Boží vůle!“

„Lidé již považovali mnohé za Boží povolání, a bylo to jen lidské chtění a omyl,“ odpověděl Macarius.

„Kdyby tu byl pater Josef! Ten umí ke klukům promluvit jako nikdo jiný,“ šeptal otec Anton spolubratru Arnulfovi.

„Jo, ale ten jel zase k řeholnicím spravít hodiny...“ povzdychl Arnulf.

„Takže ještě jednou, pane opate!“ křičel teď Wilfried plamenným hlasem. „Dejte nám povolení k odchodu a požehnání!“

„Nic z toho vám nedám!“ odpověděl opat rázně.

„Tedy, ve jménu Božím! Teď vezme své právo do vlastních rukou!“ vykřikl Wilfried. „Vzhůru, bratři! Vypačte truhlu se zbraněmi! Vezměte kosy, vidle, biče a cepy. Teď se bude mlátit něco jiného než sláma! Vpřed, v Kristově jménu!“

A ze stovky mladých srdcí zněla žhavá ozvěna: „Vpřed, v Kristově jménu!“

Dřív než pár řeholníků, kteří tam stáli, mohlo něco udělat, mladí vybrali truhlu se zbraněmi, vypáčili dveře místnosti s náradím a steinfeldští žáci byli v plné zbroji.

Nepopsatelný hluk a řinčení železa naplnily klášterní dvůr. Řeholníci stáli mladým bezradně tváří v tvář. Byl to tak mocný zážitek, že se nezmohli ani na slovo.

Najednou zazněl z věže výkřik: „Už jedou!“

„To jsou ti, co jdou na křížovou výpravu z Trevíru a z celého okolí!“ vykřikl jeden z mladých, který se rozběhl k bráně. „Ticho, oni zpívají!“ vykřikl jiný. A z dálky zněla píseň mladých křížáků, zpočátku slabě, ale stále silněji, píseň z plných plic mladých, kteří vytáhli, aby vysvobodili Kristův hrob:

*„Teď pojďte všichni,
abychom dosáhli nebeské říše,
vzbrojte se, hlavně vírou.
Bůh chce našima rukama
zabránit bidákům
zneuctít Svatou zem,
veď nás, Duchu Svatý!“*

Před mladými křížáky krácel mladík s vlajkou, na které byl ve tvaru latinského T znázorněn Kristův kříž. Na něj byly upřeny oči všech mladých, jako by šli za dobrem celého světa.

Tu zdvihli mladí synové svatého Norberta své zbraně nad hlavu, pozdravili příchodí pokřikem a běželi se zařadit do křížové výpravy dětí.

Bledý a otřesen vracel se opat do své cely. Také pater Anton byl zachmuřen starostí o spásu žáků, ale z jeho očí bylo znát i trochu hrdosti nad nejmladšími syny sv. Norberta. „Nikdo nezůstal stranou! Svaté povstání mladých!“

Ale opat se na něj smutně podíval, potřásl hlavou a řekl: „Ne, je to nesvaté povstání. Chybí poslušnost. Pro mladé mluví Bůh vždy přes právoplatné představené, je to, jako kdyby požadovali něco, co odporuje Božím přikázáním.“

„Ano, s tvým Corneliem Nepem je teď konec. Máš prázdniny, můj milý!“ dobíral si Arnulf magistra. Ten se ale otočil a šel do kostela.

„Sebrali všechny vidle na hnůj!“ stěžoval si Bruno, bratr, který se staral o stáje. „Co budeme dělat?“ Pak se podíval přes klášterní dvůr a řekl: „To nic není, klášter bez mládeže, to je jako hospodářství bez slepic.“ Pak šel smutně do stáje. „Jako dům bez slunce!“ zabrumlal a dal krávám krmení.

Když se Heřman Josef vrátil od cisterciáček do Steinfeldu a slyšel o odchodu všech mladých, jeho obličej zbledl, zapotácel se, div že neupadl. Pak se ale sebral a řekl:

„Asi to tak muselo přijít! Sami jsme to způsobili! Naše generace! My, dospělí! Stále jsme špinili čistý úmysl výpravy naší chamtivostí a pýchou, a teď vytáhla mládež! Oni to dělají s čistým srdcem a dobrým úmyslem!“

„Snad se jich nechcete zastávat!“ vykřikl na něj opat. „Snad nechcete držet

svou ochrannou ruku nad rebelii proti čtvrtému přikázání!“

„Ano, to chci, skutečně!“ odpověděl kněz. „Neříkám, že dělají dobře. Ale úmysl byl dobrý. Naše vina je, že jsme ten žár v jejich srdcích včas nerozeznali a nenasměrovali dobrým směrem. Pořádně jsme neporozuměli mladým, kteří vyrůstají v těžké době. Nechali jsme bez odpovědi žhavou otázku jejich srdcí. Proto se nám odcizili, už neposlouchali naše slova, ale oheň ve svých srdcích, který považovali za Boží povolání. Vy jste je nechal jít bez požehnání, otče opate?“ zeptal se Heřman se smutkem v srdci.

„Měl jsem požehnat jejich nesprávnému konání?“ bránil se Macarius.

„Nikdo nepotřebuje požehnání víc, než pomýlený člověk!“ odpověděl pevně Heřman Josef. „Měl jste jim požehnat, otče opate!“ Pak zavřel na chvíli oči a řekl: „Naši mladí jdou vstříc velkému utrpení, musíme se za ně modlit a obětovat!“ A hned šel do klášterního kostela, poklekl před obrazem Bohorodičky a prosil z celého srdce o utrpení.

Bůh opět zkoušel svého služebníka. Opět přišly těžké chvíle, hodiny velké osamělosti, hodiny obrovského tělesného utrpení. Ale kněz to vše snášel v tiché pokoře:

„Za naše děti! Vše pro naše děti!“ prosila jeho duše. „Pane, alespoň duše ať dojdou zkázy!“

Opět přišly chvíle, kdy jej velká starost vedla do kostela před obraz Bohorodičky, kdy prosil:

„Proč, Matko, jsi nás opustila? Proč?“ Ale pak se mu zdálo, že tam již není obraz, ale Matka s Dítětem v náručí. Z obličejů jindy usměvavého vyzařovala starost a v náručí již nedržela Dítě, ale zmučené tělo svého Syna. Smutné oči se zadívaly na kněze a z jejich úst vyšla slova, která rozumějí všemu utrpení: „Bůh svého Syna neušetřil, ale vydal jej za všechny na smrt.“ Tu pochopil Heřman Josef, že křížová výprava dětí je velká cesta usmíření, kterou chtěl Bůh vést zkaženým světem. A kněz sepal ruce k modlitbě.

(Pokračování příště)

*Podle W. Hünermann:
Hermann Josef, der Mönch von Steinfeld.
Verlag der Buchgemeinde, Bonn 1939*

Pondělí 3. 6. 2024

6:05 Cesta k andělům: Daniela Drtinová - zpravodajka **6:55** Stanley's Dixie Street Band: Třebovický koláč 2018 **7:50** Pocket - Los Angeles **7:55** K jádru věci **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Velehradská zastavení: Díl 7. - Cestami ekumenismu **9:30** Outdoor Films: S Arnoštem Vašíčkem **11:00** Profesor Otto Wichterle **11:15** Stríčky z ostravské archeologie: Zkáza Ostravy **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** První křesťané: Obrácení impéria **13:15** Hlubinami vesmíru s dr. Martinem Jelínkem: Detekce gama záření **14:05** Noční univerzita: Jindřich Štreit - Ze tmy do světla **15:15** Dáváme lidem naději: Charita Valašské Meziříčí a její činnost **16:00** V souvislostech **16:20** Max a divoká sedma **18:00** Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany **18:05** Mašinky (9. díl): O bludné výhybce **18:15** Rybář **18:30** Ivan Mládek Banjo Band na Mohelnickém dostavníku **18:55** Naši - osobnosti lidové kultury - Naděžda Urbášková **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Bible v písku: Ježíš kráčí po vodě [P] **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Malý a vražedný **19:45** Přejeme si... **20:05** Lidé z cest [L] **21:10** ARTBITR - Kulturní magazín [P] **21:25** Svatý Ivo **22:25** Kulatý stůl: Evropské volby 2024 **23:45** Zakarpatská Ukrajina **23:55** Cvrlikání (28. díl): Disney Band **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 4. 6. 2024

6:05 Bol som mimo: Radoslav Hruška **7:05** Labutí sen o duši **8:00** Carlo Acutis - Ajťák Boží: Štramberk, kostel sv. Jana Nepomuckého **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:40** Fotografa lidských duší **10:00** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová - Meč Ducha - slovo Boží **10:55** Grotosky Bustera Keatona: Frigo staví dům **11:20** Jungle Beat - O Amazonii **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Muzikanti, hrajte: Boršičanka Antonína Konička **14:00** Za obzorem: Organizace Otevřená OKNA [L] **14:35** Můj chrám: Prof. MUDr. Králíčková Milena, Ph.D., Arkýřová kaple v pražském Karolinu **14:55** Nebojte se...: Ptejte se kněze **16:00** Zpravodajské Noeviny: 4. 6. 2024 [P] **16:20** Jak potkávat svět: S Petrem Bende a Pavlem Helanem **18:00** Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany **18:05** Mašinky (10. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi - 1. díl **18:10** Animované biblické příběhy: Přišel hledat ztracené **18:40** Zachraňme kostely: Kostel sv. Barbory v Manětíně **19:00** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Moravský Krumlov - Třebíč **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Bible v písku: Tomáš **19:45** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **20:50** Moudrost mnichů: Problémy osobnosti **21:00** Island - Napříč ledovými pustinou **21:30** Za obzorem: Organizace Otevřená OKNA **22:05** Má vlast: Zámek Holešov I. **23:00** Terra Santa News: 29. 5. 2024 **23:20** Ghana - Naděje za mířemi **23:50** Večer chval: Z přehlídky církevních škol v Odrách **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 5. 6. 2024

6:05 Cesta k andělům: Martin Holík - ředitel Radia Proglas **6:55** Zpravodajské Noeviny: 4. 6. 2024 **7:15** Ceferino Jiménez Malla - Cikán v nebi **7:45** Noční univerzita: Jindřich Štreit - Ze tmy do světla **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Dům ze skla? **11:00** Ostravské kulturní stopy - Počátky bibliofilství v Ostravě **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ayom na Folkových prázdninách **13:35** Pěšky hezky český:

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně 6.00 - 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. - programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Svatojakubská cesta **14:05** Outdoor Films s Alfrédem Krzemieněm (50. díl): Fotograf přírodních krás **15:35** Zpravodajské Noeviny: 4. 6. 2024 **16:00** Lidé z cest **17:05** Grotosky Bustera Keatona: Frigo a strážníci **17:25** V pohorách po horách: Slezské Beskydy **17:30** Terra Santa News: 5. 6. 2024 [P] **18:00** Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany **18:05** Mašinky (11. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi - 2. díl **18:15** Strýček Emu: Eucharistie a první svatě přijímání **18:30** Daruj písničku [L] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Bible v písku: Ester [P] **19:35** V pohorách po horách: Nad Maráskem - Brdy **19:45** Přejeme si... **20:05** Adorace s mladými z DOO [L] **21:05** První křesťané: Obrácení impéria **21:35** Noční univerzita: Mons. Zdenek Wasserbauer - Františkova vize života křesťana v dnešním světě **22:45** Kaplani naděje: Sr. Anna Vendula Malichová **23:00** Generální audience papeže Františka **23:20** Sedm divů v Těrchové **0:00** Dokořán: S Josefem Pleskotem **0:50** Likvidace lepry **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 6. 6. 2024

6:05 Bol som mimo: Jan Eriksen **7:10** Křemešník [P] **8:15** Kde Bůh roní slzy **8:35** Terra Santa News: 5. 6. 2024 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Historie sklářství v Karlovině **9:40** Krok do neznáma **10:00** Kulatý stůl: Evropské volby 2024 **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Nic než národopis **13:30** Generální audience papeže Františka **14:00** U NÁS aneb Od cimbalů o lidové kultuře: Folklor na rozhlasových vlnách **15:25** Grófská obec Gbelány **16:00** Zpravodajské Noeviny: 4. 6. 2024 **16:20** Naše Prémontře **17:20** Lednický park vypravuje **17:45** V pohorách po horách: Ztracenec - Javorníky **18:00** Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Zvěstování **18:15** Ovečky: 10. neděle v mezidobí **18:35** Podoby Juraje Thurzy **18:55** Poutníci času: S Lesyí Kopchuk **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Bible v písku: Job [P] **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Umírání zradou **19:45** Přejeme si... **20:05** Jak potkávat svět: S Naděždou Urbáškovou [L] **21:45** Moudrost mnichů: Svoboda **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Příběhy psané životem: Zpověď z valdické věznice **0:55** ARTBITR - Kulturní magazín: Tonda, Slávka a kouzelné světlo **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 7. 6. 2024

6:05 Cesta k andělům: Marek Orko Vácha II. - vědec a kněz **6:55** Duchovní krajina Novohradských hor: Poutní cesty **7:25** Stríčky z ostravské archeologie: Hroby pod bývalou školou **7:33** V pohorách po horách: Suchá Belá - Slovenský ráj **7:43** Zakarpatská Ukrajina **7:50** Hamerský potok - přítok Nežárky [P] **8:05** Přesah **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** ARTBITR - Kulturní magazín **9:35** Harfa Noemova: Má vlast - Vyšehrad **9:55** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Vranovsko - Bítov - Bílý kříž **10:25** Lidé z cest **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L]

12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Svět - Neobyčejné ženy **13:20** Smířící kříž **14:00** Poušť chřestýšů **14:55** Duchovní malby: Andělé **15:20** Otazníky kolem starých klášterů **16:30** Milíře z minulosti do současnosti [P] **16:45** 30 let FS Štěpnička **17:10** Buon giorno s Františkem **18:00** Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Narození Ježíše Krista **18:12** Animované příběhy velikánů dějin: Alexander Graham Bell (1847-1922) **18:42** Magion - příběh družice **19:10** V pohorách po horách: Roháč - Súľovské skály **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Bible v písku: Modlitba Otče náš [P] **19:37** Dědek a jeho kreslený svět: Dejte mu moc a zblbne **19:45** Přejeme si... **20:05** Noemova pošta: Červen 2024 [L] **21:30** Moudrost mnichů: Stáří **21:45** Poletuchy: Na skok do kraje razovitého **22:30** Láska za časů korony **23:15** Folkové prázdniny 2016 **0:00** Když bolí duše: Závislost na pornografii **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 8. 6. 2024

6:05 Bol som mimo: Peter Lipták **7:00** V pohorách po horách: Stolová hora v oblasti Pálavských vrchů **7:10** Mariánské korunovace v dějinách **7:35** Život ve vztahu: Franz Kett a jeho pedagogika **8:15** Tajemství skla **8:20** Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany **8:25** Animované biblické příběhy: Přišel hledat ztracené **8:55** Ovečky: 10. neděle v mezidobí **9:10** Bratr oheň: Sultán na mě čeká! **9:35** Strýček Emu: Eucharistie a první svatě přijímání **10:00** Mše svatá se svěcením klášterního kostela: Drasty [L] **12:00** Angelus Domini [P] **12:10** Přejeme si... [P] **12:25** Pod lampou **14:35** Outdoor Films s Martem Eslemem: Procestoval jsem 88 zemí světa **16:00** Flétny nad Oslavou **16:55** Sirotčí Velké války **18:00** Slovo na neděli: 10. neděle v mezidobí [P] **18:20** První křesťané: Pronásledování a obrana křesťanství **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Bible v písku: Pavlovo obrácení [P] **19:33** Na prahu devadesátky **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen (2. díl): Viděl jsem tě [P] **21:00** Dobrodružství před kamerou [P] **22:10** Bábušky z Černobylu **23:25** Moudrost mnichů: Rodinné hádky **23:40** Můj chrám: Tomáš Hanus, dirigent, kostel Nanebevzetí Panny Marie v Brně **0:05** Cvrlikání: Isara **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 9. 6. 2024

6:05 Cesta k andělům: Ilja Racek **6:55** Bábušky z Černobylu **8:10** Slovo na neděli: 10. neděle v mezidobí **8:45** Dobrodružství před kamerou **9:50** Jak potkávat svět: S Naděždou Urbáškovou **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Muzikanti, hrajte **13:10** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **14:00** Mše svatá v rámci festivalu Smetanova Litomyšl: Litomyšl, kostel Nalezení sv. Kříže [L] **16:05** V pohorách po horách: Oderské vrchy **16:15** Kambožka pohledem zblízka **16:40** ARTBITR - Kulturní magazín **17:00** The Chosen (2. díl): Viděl jsem tě **18:05** Sedmihlásky: Vínečko bílé **18:10** Ovečky: 10. neděle v mezidobí **18:25** Bratr oheň: Konečně v Palestině! **18:50** Strýček Emu: Zmrzlina [P] **19:05** Plody Medžugorje **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Bible v písku: Pokoj na zemi [P] **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Chlapi na útku **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán: S Michaelem Kocábem [P] **20:50** Benefiční koncert pro Ukrajinu: Kostel sv. Bartoloměje, Odry **22:20** Bože, přijď mi na pomoc! Vojáci první světové války [P] **23:15** Dospívání ve zpívání: Slavíme 18 let televize Noe **0:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:15** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 3. 6. o 18:25 hod.: Island: Ozveny Stvoriteľa (dokument)

Dve zasvätené osoby a jeden laik. Všetci traja nám v dokumente vyrozprávajú, ako ich krása i drsnosť islandskej prírody fascinujú a ako ich táto fascinácia a údiv vedú k velebeniu a obdivu Stvoriteľa.

Utorok 4. 6. o 20:50 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Bazilika národného sľubu v Quito / dokument)

Stojí presne oproti soche Panny Márie z El Panecillo, známej tiež ako Panna z Quita. Bazilika národného sľubu je jedným z najreprezentatívnejších príkladov neogotického kostola v Južnej Amerike, no zároveň obsahuje prvky typické pre domorodú kultúru.

Streda 5. 6. o 20:20 hod.: Magazín Ad limina (spravodajstvo)

Informácie z návštevy biskupov Slovenska Ad limina apostolorum, výsledkov stretnutí na jednotlivých dikastériách, svätých omši i dojmy zo stretnutia so Svätým otcom sledujte denne počas celého týždňa ich návštevy vo Vatikáne. Prinesieme exkluzívne zábery, rozhovory aj dojmy pútnikov, ktorí sa ich na tejto ceste rozhodli symbolicky správať.

Štvrtok 6. 6. o 18:30 hod.: Spojení vierou (publicistika)

Ľubica Vopičková sa z Bratislavy do Viedne presťahovala kvôli manželovi. Ako sama vraví, hľadanie práce v novom meste bolo riadené zhora. Živá farnosť či spoločenstvo sa však v Rakúsku hľadá už ťažšie. V relácii Spojení vierou hostka odhalí aj zákutia svojej poviedkovej tvorby.

Piatok 7. 6. o 19:30 hod.: Výročná celosvetová štafeta modlitby ruženca (film)

Priamy prenos modlitby svätého ruženca a svätej omše obetovanej za posvätenie kňazov z Mariánskej hory v Levoči.

Sobota 8. 6. o 20:30 hod.: Listy Bohu (film)

Mladý chlapec píše listy Bohu, keď bojuje s rakovinou, čím okrem mnohých iných ľudí inšpiruje aj poštového zamestnanca, ktorého úlohou je „doručovať“ chlapcovu poštu.

Nedeľa 9. 6. o 20:40 hod.: Svätý Izidor Sevilský (dokument)

Svätý Izidor Sevilský bol cirkevným otcom a najmúdrejším mužom svojej doby. Mal hlboké znalosti teológie, filozofie a prírodných vied, čo ho urobilo učiteľom Cirkvi. Jeho myšlienky ožijú v dokumentárnom filme o stredovekých dejinách.

CINELUX – Sobota 8. 6 2024: Manželstvo uzavreté v nebi (A marriage made in heaven)

Demetri Chicopoulos žije úžasný život. Je moderátorom svojej populárnej televíznej talkshow Deň s Demetrim. Čoskoro sa však dozvedáme, že po nedávnom rozvode a smrti matky je Demetriho život viac bolestivý ako úžasný. Demetri prinesie kvety na matkin hrob, pokľakne, pomodlí sa a požiada Boha, či by mohol prežiť ešte jeden týždeň svojho života. Vie, že všetko by dopadlo inak. Demetri vstane a zrazu stretne... svojho anjela strážneho. Nie práve takého strážneho anjela, akého by ste si predstavovali. Povie Demetrimu, že Boh vyslyšal jeho modlitbu. Demetri bude môcť prežiť jeden týždeň svojho života. To, čo má prísť, navždy zmení Demetriho život.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

1. - 8. ČERVNA 2024

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 2. 6.		PO 3. 6.		ÚT 4. 6.		ST 5. 6.		ČT 6. 6.		PÁ 7. 6.		SO 8. 6.			
Antifona	812	912	1692	1907	841	945	1708	1924	873	978	772	870	1653	1870		
Žalm	783	881	786	884	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	1693	1907	842	945	1708	1925	873	978	772	870	1653	1870		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	773	871	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	813	914	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	1693	1908	847	950	1710	1926	877	983	773	871	1654	1871		
Antifona k Zach. kantiku	697	787	1694	1908	847	950	1710	1927	877	983	774	872	1384	1551		
Prosby	817	917	1694	1908	847	951	1711	1927	878	983	774	872	1655	1872		
Závěrečná modlitba	697	787	1386	1553	847	951	1387	1554	1388	1555	774	873	1384	1551		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	1264	1402	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	775	873	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	1265	1403	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	775	873	913	1022		
Závěrečná modlitba	697	787	835	938	851	955	865	970	882	988	774	873	913	1022		
Nešpory:																
SO 1. 6.																
Hymnus	807	907	821	922	1698	1913	852	956	1714	1932	768	866	776	874	915	1024
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	769	866	776	875	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	769	867	776	875	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	1701	1916	856	960	1717	1934	771	869	778	877	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	697	787	698	787	1701	1916	856	960	1717	1935	771	869	779	877	698	788
Prosby	811	911	826	927	1702	1917	856	960	1718	1936	771	869	779	877	918	1028
Záv. modlitba	697	787	697	787	1386	1553	857	961	1387	1554	774	870	774	873	698	788
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1238	1374	1242	1379	1238	1374

Liturgická čtení

Nedeľa 2. 6. – 9. nedeľa v mezidobí

1. čt.: Dt 5,12–15
 Ž 81(80),3–4.5–6ab.6c–8a.10–11ab

Odp.: 2a (*Plesejte Bohu, který nám pomáhá.*)

2. čt.: 2 Kor 4,6–11

Ev.: Mk 2,23–3,6

Pondělí 3. 6. – památka sv. Karla Lwanga a druhů

1. čt.: 2 Petr 1,2–7
 Ž 91(90),1–2.14–15ab.15c–16

Odp.: srov. 2b (*Bože můj, v tebe doufám.*)

Ev.: Mk 12,1–12

Úterý 4. 6. – ferie

1. čt.: 2 Petr 3,12–15a.17–18
 Ž 90(89),2,3–4.10.14+16

Odp.: 1 (*Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení!*)

Ev.: Mk 12,13–17

Středa 5. 6. – památka sv. Bonifáce

1. čt.: 2 Tim 1,1–3.6–12

Ž 123(122),1–2a.2bcd

Odp.: 1a (*K tobě, Bože, zvedám své oči.*)

Ev.: Mk 12,18–27

Čtvrtek 6. 6. – nezávazná památka sv. Norberta

1. čt.: 2 Tim 2,8–15

Ž 25(24),4–5ab.8–9.10+14

Odp.: 4a (*Ukaž mi své cesty, Hospodine!*)

Ev.: Mk 12,28b–34

Pátek 7. 6. – slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

1. čt.: Oz 11,1.3–4.8c–9

Iz 12,2–3.4bcd.5–6

Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)

2. čt.: Ef 3,8–12.14–19

Ev.: Jan 19,31–37

Sobota 8. 6. – památka Neposkrvněného Srdce Panny Marie

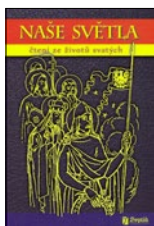
1. čt.: Iz 61,9–11

1 Sam 2,1.4–5.6–7.8abcd

Odp.: srov. 1a (*Mé srdce jása v Bohu, mém spasiteli.*)

Ev.: Lk 2,41–51

PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

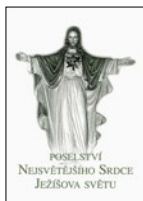

NAŠE SVĚTLA • ČTENÍ ZE ŽIVOTŮ SVATÝCH

Sestavil **Rudolf Schikora CSsR.** • Ilustrovali **Arnošt Hrabal a Jan Obsil**

Reprint vydání z roku 1947 (vydal Exerciční dům ve Frýdku). Oblíbené životopisy světců a světic na každý den v roce.

Sypták • Váz., 152x216 mm, 840 stran, 990 Kč

POSELSTVÍ NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA SVĚTU

Kolektiv dle pramenů

Služebnice Boží sestra Josefa Menéndez měla v minulém století podobná zjevení jako v 17. století sv. Markéta Marie Alacoque. V poselství, které Spasitel sdělil sestře Josefě, je osvětlena hodnota životodárného spojení s Kristem. Ten jí ukázal, co může učinit láska z nejnepatrnějších skutků, když se spojí s ním a jeho zásluhami. Kniha obsahuje nejen poselství, ale také životopis Josefy Menéndez. Vyšlo s církevním schválením.

Matrice cyrilometodějská s. r. o. • Dotisk třetího vydání
Brož., A5, 104 stran, 82 Kč

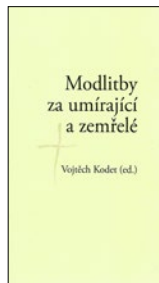
MODLITEBNÍ KNÍŽKY

MODLITBY ZA UMÍRAJÍCÍ A ZEMŘELÉ

Vojtěch Kodet (ed.) • *Odpovědný redaktor Pavel Mareš*

Umírání a smrt našich blízkých patří ke zlomovým okamžikům našich životů. Jak v tu chvíli překonat bezradné mlčení? Kde najít vhodná slova? Kniha modliteb za umírající a zemřelé, vybraných Vojtěchem Kodetem, může pomoci těm, kdo umírají, i těm, kdo je doprovázejí, přijmout přirozenou úzkost ze smrti – s nadějí na život v nebi. Ten, který vstal z mrtvých, totiž svou smrtí přemohl i naši smrt. Smrt nemá poslední slovo. Právě ty, které jsme milovali, je důležité provázet modlitbou, láskou, odpuštěním i prosbou za odpuštění, když se s nimi na tomto světě loučíme. Některé modlitby za zemřelé můžeme použít při každodenní modlitbě, v době zármutku nebo při návštěvě hřbitova, zvláště okolo Dušiček. Modlit se je můžou jednotlivci, rodiny i menší společenství.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 105x190 mm, 120 stran, 129 Kč

KORUNKA K NEJDRAŽŠÍ KRVI NAŠEHO PÁNA JEŽÍŠE KRISTA

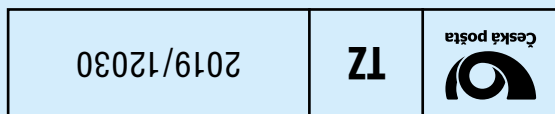
Modlitbu korunky k Nejdražší Krvi Kristově sestavil italský kněz a pozdější biskup Francesco Albertini (1770–1819), který spolu se sv. Kašparem de Bufalo založil kongregaci Misionářů Nejdražší Krve (CPPS). Prostřednictvím modlitební korunky toužil šířit a prohlubovat úctu ke Kristovu utrpení a zvláště jeho krvi, jež Pán prolil pro spásu světa. Modlitbu proto složil ze sedmi tajemství, která věnoval událostem, při nichž Pán proléval svou krev (když byl tělesně obřezán, když se modlil v Getsemanech, když byl bičován, když byl trním korunován, když kráčel cestou křížovou, když byl ukřižován a když mu voják probodl bok).

Sypták • Brož., A6, 40 stran, 49 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc